

EIROPAS KOMISIJA

Briselē, XXX

[\[...\]](#)(2011) XXX projekts

KOMISIJAS DIENESTU DARBA DOKUMENTS

par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizācijas novēršanas uzraudzību un ziņošanu, ko veic maksājumu iestādes dažādās pārrobežu situācijās

Šis dokuments ir Komisijas dienestu darba dokuments. Tas neatspoguļo un neierobežo nekādu nostāju, kāda Komisijai ir bijusi vai būs nākotnē attiecībā uz jebkuru no aplūkotajiem jautājumiem.

Ievads

Šā darba dokumenta mērķis ir sniegt vadlīnijas ES uzraudzības iestādēm un privātā sektora ieinteresētajām personām par Maksājumu pakalpojumu direktīvas (2007/64/EK, turpmāk "MPD") un Nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizācijas novēršanas direktīvas (2005/60/EK, turpmāk "NILLND") mijiedarbību attiecībā uz maksājumu iestāžu uzraudzību un to ziņošanas pienākumiem saskaņā ar NILLND dažādās pārrobežu situācijās.

Kopumā ņemot, jāpiebilst, ka, tiklīdz maksājumu iestāde (turpmāk "MI") ir licencēta savā izcelsmes dalībvalstī, tā var veikt darbību jebkurā citā dalībvalstī, izmantojot pakalpojumu sniegšanas brīvību vai brīvību veikt uzņēmējdarbību, nesaņemot papildu atļauju uzņēmējā dalībvalstī (MPD 10. panta 9. punkts). MPD 20. panta 4. punkts nosaka, ka "izcelsmes dalībvalsts" (kas definēta direktīvas 4. panta 1. punktā) ir atbildīga par maksājumu iestādes licencēšanu un uzraudzību (MPD II sadaļa).

Attiecībā uz pārskatāmības un informēšanas prasībām un maksājumu pakalpojumu sniegšanas noteikumiem (MPD III un IV sadaļa) maksājumu iestādēm saistībā ar maksājumu pakalpojumiem vismaz attiecībā pret patērētājiem ir jāievēro tās dalībvalsts noteikumi, kurā tās sniedz maksājumu pakalpojumu. Tādējādi, lai gan maksājumu iestāde ir licencēta dalībvalstī A, noteikumus un nosacījumus par maksājumu iestādes darbību dalībvalsts B tirgū reglamentē vietējie tiesību akti, kas īsteno MPD dalībvalstī B.

Ja MI strādā ar pārstāvjiem un filiālēm, kompetentās iestādes attiecībā uz MPD III un IV sadaļas pārkāpumiem ir uzņēmējas dalībvalsts kompetentās iestādes (MPD 82. panta 2. punkts).

MPD 4. panta 2. punktā "uzņēmēja dalībvalsts" definēta kā "dalībvalsts, .. kurā maksājumu pakalpojumu sniedzējam ir pārstāvis vai filiāle, vai kurā tas sniedz pakalpojumus".

NILLND izmanto teritoriālu pieeju. Tā paredz, ka dalībvalstīm jānosaka preventīvi pienākumi cita starpā maksājumu iestādēm, kas izveidotas to teritorijās (NILLND 34. pants). Pretēji MPD NILLND ir minimālās saskaņošanas direktīva, kas tādējādi ļauj dalībvalstīm "pieņemt vai paturēt stingrākus noteikumus" (NILLND 5. pants).

Lasot MPD un NILLND kopā, izriet, ka attiecībā uz maksājumu iestāžu filiālēm vai pārstāvjiem maksājumu iestādēm jāievēro uzņēmējas dalībvalsts NILLND noteikumi un tām tiek piemērota uzņēmējas dalībvalsts uzraudzība nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizācijas novēršanas jomā, kas tiek īstenota, cieši sadarbojoties ar izcelsmes dalībvalsts iestādēm. Par uzraudzību kā tādu joprojām atbild izcelsmes dalībvalsts, taču sadarbība ar uzņēmējas dalībvalsts iestādēm aizvien ir ļoti nepieciešama.

Ņemot to vērā, šajā darba dokumentā aplūkoti tikai divi scenāriji:

- maksājumu iestādei, kas licencēta dalībvalstī A ("izcelsmes dalībvalsts"), ir pārstāvis vai vairāki pārstāvji dalībvalstī B ("uzņēmēja dalībvalsts");
- maksājumu iestādei, kas licencēta dalībvalstī A, ir filiāle dalībvalstī B.

Abos gadījumos rodas jautājumi par tiesību normām, kas piemērojamas MI pārstāvjiem un filiālēm, un par uzraudzības pilnvaru sadalījumu starp izcelsmes dalībvalsti, uzņēmēju dalībvalsti un valstu finanšu ziņu vākšanas vienībām (*FIU*), kuru kompetencē ir saņemt ziņojumus par aizdomīgiem darījumiem, nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizācijas novēršanas jomā.

Eiropas Komisijas dienesti apzinās, ka līdzīgas juridiskas problēmas radīsies vai jau rodas saistībā ar elektroniskās naudas iestāžu pārstāvjiem un elektroniskās naudas izplatītājiem. Eiropas Komisijas dienesti jau ir uzsākuši apspriešanos par šiem jautājumiem ar visām attiecīgajām ieinteresētajām personām, lai novērtētu, vai nākotnē būs nepieciešami kādi juridiski precizējumi. Taču šajā posmā Komisijas dienesti uzskata, ka, ņemot vērā to, ka elektroniskās naudas direktīva stājas spēkā pavisam nesen (2011. gada 30. aprīlī), pirms šādu precizējumu apsvēršanas nepieciešama papildu informācija, atgriezeniskā saikne un dati. Runājot par elektroniskās naudas iestāžu pārstāvjiem, šķiet, jau ir skaidrs, ka ievērojamu daļu šā darba dokumenta tiem varēs piemērot, izmantojot analogiju. Taču izplatītāji rada pavisam citas juridiskas problēmas, kam, iespējams, būs nepieciešamas citas juridiskas atbildes, ņemot vērā to juridisko statusu attiecībā pret elektroniskās naudas emitentiem un to veikto darbību būtību. Tomēr arī šajā gadījumā nepieciešams apkopot pieredzi un tikai pēc tam var izvērtēt, vai ir pamatoti sniegt interpretāciju.

Šis dokuments neierobežo noteikumus, kas piemērojami personas datu apstrādei, kas tiek veikta MI darbības ietvaros, ievērojot Direktīvu 95/46/EK (Datu aizsardzības direktīvu). Šīs direktīvas 4. pants nosaka, kādi tiesību akti piemērojami dalībvalstīs veiktajām datu apstrādes darbībām, un tas

jāņem vērā, lai noteiktu, kādi tiesību akti piemērojami MI šajā dokumentā aplūkotajās situācijās.¹

1) Dalībvalstī A licencēta maksājumu iestāde strādā ar pārstāvjiem dalībvalstī B

Pārstāvju izmantošana ir plaši izplatīta, un to skaits svārstās no dažiem simtiem vienās jurisdikcijās līdz tūkstošiem citās jurisdikcijās. To piedāvātie pakalpojumi var radīt teroristu finansēšanas un nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizācijas riskus, jo, izmantojot maksājumu pakalpojumus, piemēram, naudas pārvedumus, var rīkoties ar lielām naudas summām.

Runājot par gadījuma rakstura darījumiem (kas parasti ir raksturīgi naudas pārvedumu pakalpojumiem), principā klientu uzticamības pārbaudes (KUP) jāveic tikai attiecībā uz darījumiem, kuru apjoms ir EUR 15 000 (viena atsevišķa operācija vai vairākas šķietami saistītas operācijas) vai mazāka summa, ja ir aizdomas par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizāciju vai teroristu finansēšanu (NILLND 7. pants) vai ja gadījuma rakstura darījums ir līdzekļu pārvedums, ko aptver Regula (EK) Nr. 1781/2006. Var rasties pamatotas šaubas, vai ar mazumtirdzniecības pārstāvju starpniecību bieži tiek veikti līdzekļu pārvedumi, kuru apjoms pārsniedz EUR 15 000. Taču modrībai jābūt, pat ja apjomi ir mazāki par šo sliekšni, un aizdomīgos gadījumos jāveic KUP. Turklāt līdzekļu pārveduma gadījumā maksājumu pakalpojumu sniedzējam jāpārbauda informācija par maksātāju, ja summa pārsniedz EUR 1000.

a) Vai pārstāvji ir "finanšu iestādes"?

NILLND izpratnē maksājumu iestāžu filiāles tiek pielīdzinātas finanšu iestādēm, tāpēc tām atsevišķi jāievēro NILLND noteiktie pienākumi (sk. NILLND 3. panta 2. punkta f) apakšpunktu) tā, it kā tās būtu atsevišķas finanšu iestādes.

Atšķirībā no filiāļu traktējuma NILLND neparedz, ka maksājumu (vai citu finanšu) iestāžu pārstāvji paši ir finanšu iestādes,² un tie arī skaidri neatbilst

---

¹ Šajā saistībā sk. 29. pantā paredzētās Darba grupas personu aizsardzībai attiecībā uz personas datu apstrādi Atzinumu 8/2010 par piemērojamiem tiesību aktiem (doc WP179), kas pieejams interneta vietnē:
http://ec.europa.eu/justice/policies/privacy/docs/wpdocs/2010/wp179_en.pdf

² Taču apdrošināšanas starpnieki, kas darbojas kā apdrošināšanas sabiedrības pārstāvji, atbilst "finanšu iestāžu" definīcijai (sal. ar NILLND 3. panta 2. punkta e) apakšpunktu). Šajā saistībā, šķiet, ir piemēroti novērtēt, vai, varbūtēji pārskatot NILLND, visus pārstāvjus varētu uzskatīt par "finanšu iestādēm".

nevienai no pārējām iestādēm/ personām, kas minētas NILLND 2. panta 1. punktā. Taču, ja pārstāvji pēc savas būtības atbilstu kādai no šīm kategorijām (piemēram, MI pārstāvis dalībvalstī B ir kredītiestāde, kredītiestādes filiāle vai kāda cita finanšu iestāde, teiksim, valūtas maiņas punkts), uz tiem tieši tiktu attiecināti NILLND noteiktie pienākumi.

b) Vai pārstāvji ir uzņēmējdarbības forma?

Gatavojot šo darba dokumentu, Komisijas dienestu diskusijās bieži bija vērojama atsaukšanās uz EKT (Tiesas) spriedumiem, kas minēti Komisijas 1997. gada 26. jūnija skaidrojošajā paziņojumā³ par "Pakalpojumu sniegšanas brīvību un vispārējo labumu Otrajā banku direktīvā".

Kopš šā paziņojuma pieņemšanas ir pieejama jaunāka judikatūra. Īpaši savā 2003. gada 11. jūnija spriedumā (lieta C-243/01, *Gambelli*) Tiesa norādīja:

"45. Jāatgādina, ka vienas dalībvalsts pilsoņu brīvības veikt uzņēmējdarbību citas dalībvalsts teritorijā ierobežojumi, ieskaitot ierobežojumus aģentūru, filiāļu vai meitasuzņēmumu izveidei, ir aizliegti EKL 43. pantā.

46. Ja tāda sabiedrība kā *Stanley*, kas ir dibināta vienā dalībvalstī, organizē darbības ar tādu citā dalībvalstī dibinātu aģentūru organizācijas starpniecību kā pamata prāvā apsūdzētajiem piederošās aģentūras, šo aģentūru darbībai noteiktie ierobežojumi rada šķērsli brīvībai veikt uzņēmējdarbību."

Tiesas nostāja šajā jautājumā atbilda ģenerāladvokāta viedoklim, kurā pausts, ka:

"80. Atbilstoši plašajai definīcijai, ko Tiesa noteica brīvībai veikt uzņēmējdarbību lietā *Komisija pret Vāciju* [1986. gada 4. decembra spriedums, lieta C-205/84], uzņēmumam, kas pastāvīgi atrodas citā dalībvalstī, ir piemērojami Līguma noteikumi par brīvību veikt uzņēmējdarbību, pat ja šī atrašanās nav filiāles vai pārstāvniecības formā, bet uzņēmums ir tikai birojs, ko pārvalda paša uzņēmuma darbinieki vai neatkarīga persona, kas ir pilnvarota ilgstoši rīkoties uzņēmuma vārdā, kā tas būtu pārstāvniecības gadījumā".

Tiesa to ir apstiprinājusi un precizējusi divos secīgos 2010. gada 8. septembra spriedumos apvienotajās lietās C-316/07, no C-358/07 līdz C-360/07, C-409/07 un C-410/07, *Markus Stoß* un citi, un lietā C-409/06, *Winner Wetten*, kur tā 46. punktā norādīja, ka:

---

³ SEC(97)1193 galīgā redakcija.

"uzņēmējdarbības jēdziens ir ļoti plašs; tas dod iespēju Kopienu pilsonim stabili un ilgstoši iesaistīties arī tādas dalībvalsts saimnieciskajā dzīvē, kas nav viņa izcelsmes valsts, un gūt no tā labumu, tādējādi Eiropas Kopienā sekmējot savstarpēju saimniecisku un sociālu mijiedarbību pašnodarbinātu personu darbības jomā (it īpaši skat. 1995. gada 30. novembra spriedumu lietā C-55/94 *Gebhard*, I-4165. lpp., 25. punkts). Tādējādi attiecībā uz citā dalībvalstī reģistrēta uzņēmuma pastāvīgu atrašanos dalībvalstī var piemērot Līguma noteikumus par brīvību veikt uzņēmējdarbību, pat ja šī atrašanās nav filiāles vai pārstāvniecības formā, bet to veido vienīgi birojs, kuru nepieciešamības gadījumā vada neatkarīga persona, kas ir pilnvarota ilgstoši rīkoties šī uzņēmuma vārdā, kā tas būtu "pārstāvniecības gadījumā" (skat. 1986. gada 4. decembra spriedumu lietā 205/84 Komisija/Vācija, 3755. lpp., 21. punkts)".

No tā izriet, ka, pēc analogijas ar šo tiesu praksi, ja MI pastāvīgi atrodas citā dalībvalstī, pat ja šo atrašanos veido vienīgi birojs, ko pārvalda neatkarīgs pārstāvis, kas ir pilnvarots ilgstoši rīkoties šī uzņēmuma vārdā, tā uzskatāma par tādu, kas uzņēmējā dalībvalstī veic uzņēmējdarbību ar pārstāvju starpniecību.

Šīs judikatūras mērķis bija galvenokārt nošķirt pārrobežu pakalpojumu sniegšanu no brīvības veikt uzņēmējdarbību, jo abām situācijām nav vienādu juridisku seku attiecībā uz atbilstību uzņēmējas dalībvalsts noteikumiem.

Taču tā varētu būt noderīgs avots lietās, kur ir nepieciešams noteikt kritērijus, lai novērtētu, vai pārstāvi var uzskatīt par "uzņēmējdarbības formu", lai atšķirtu situācijas, kad MI sniedz pārrobežu pakalpojumus, no tām, kad MI piemērojams regulējums attiecībā uz tiesībām veikt uzņēmējdarbību. Taču tas, ka šādu "uzņēmējdarbības formu" nevar juridiski pielīdzināt maksājumu iestādes "filiālei", neļauj "pārstāvjiem" automātiski piemērot tiesisko regulējumu, kas piemērojams "filiālēm".

c) Uzraudzības pilnvaru sadalījums starp izcelsmes dalībvalsts un uzņēmējas dalībvalsts iestādēm

Eiropas Komisijas dienesti uzskata, ka izcelsmes dalībvalsts un uzņēmējas dalībvalsts uzraudzības iestādēm ir cieši jāsadarbojas, lai uzraudzītu un panāktu, ka MI un arī tās pārstāvji, kas sniedz pakalpojumus MI atbildības ietvaros, pilda savus pienākumus saskaņā ar MPD un NILLND.

Tas varētu būt sarežģīts uzdevums gan izcelsmes dalībvalsts, gan uzņēmējas dalībvalsts iestādēm, ja konkrētajai MI ir simtiem pārstāvju dalībvalstī B. Īpaši, tik milzīga pārstāvju skaita pārbaude uz vietas, ko veic izcelsmes dalībvalsts iestādes, varētu būt diezgan apgrūtināša izcelsmes dalībvalsts iestāžu resursiem, tāpēc MPD 25. panta 3. punkts paredz, ka šādu pārbaūžu

uz vietas veikšanu var deleģēt uzņēmējai dalībvalstij. Liela pārstāvju skaita pārbaude uz vietas rada problēmas arī uzņēmējas dalībvalsts iestāžu resursiem — tas izcelsmes dalībvalsts iestādei rūpīgi jāapsver, apstiprinot MI pārstāvju reģistrāciju.

Tāpēc pienācīgai sadarbībai starp abu dalībvalstu iestādēm ir vēl lielāka nozīme. Taču sadarbība ir ne tikai svarīga, bet tā ir arī juridisks pienākums, ko skaidri paredz MPD 25. panta 2. punkts un kas minēts arī 25. panta 4. punktā, kas nosaka, ka izcelsmes dalībvalsts un uzņēmējas dalībvalsts:

".. savstarpēji sniedz visu būtisko un/vai atbilstīgo informāciju, jo īpaši gadījumos, kad pārstāvis, filiāle vai ārpakalpojumu struktūra ir izdarījusi pārkāpumu vai ir aizdomas, ka tā izdarījusi pārkāpumu. Šajā ziņā kompetentās iestādes pēc pieprasījuma paziņo jebkādu atbilstīgu informāciju un pēc savas iniciatīvas visu būtisko informāciju."

Lai gan MPD pēc būtības ir pilnīgas saskaņošanas direktīva, tā dod kompetentajām iestādēm zināmu rīcības brīvību detalizētāk iezīmēt savu sadarbību un, īpaši, ar kādu informāciju tās vēlas savstarpēji apmainīties. Šādai sadarbībai varētu piemērot divpusējas vai, ideālā gadījumā, daudzpusējas vienošanās starp dalībvalstu kompetentajām iestādēm, lai paredzētu sadarbības elementus un veidu un organizētu tās ikdienas un praktiskos aspektus. Šajā kontekstā Eiropas Komisijas dienesti atbalsta noderīgo darbu, kas jau tiek veikts Eiropas Uzraudzības iestāžu kopīgās komitejas nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizācijas novēršanas apakškomitejas (*AMLC*) ietvaros, lai noslēgtu šādu sadarbības vienošanos, kam, protams, būtu jāatbilst tiesībām un pienākumiem, kas paredzēti MPD un NILLND.

Preventīvās pilnvaras

Saskaņā ar MPD 17. panta 1. punktu **izcelsmes dalībvalsts kompetentajai iestādei** ir būtiska preventīvā loma, īpaši, attiecībā uz tās informācijas precizitātes pārbaudi, ko maksājumu iestāde, kas vēlas darboties ar pārstāvju starpniecību, paziņo pirms darbības uzsākšanas, sevišķi "aprakstu par iekšējās kontroles mehānismu, ko pārstāvji izmantos, lai ievērotu noteikumus par to, lai nepieļautu nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu un terorisma finansēšanu" (17. panta 1. punkta b) apakšpunkts) un "datus par direktoriem un personām, kas atbild par tās pārstāvja vadību ..., kā arī pierādījumus tam, ka šīs personas ir atbilstīgas un piemērotas" (17. panta 1. punkta c) apakšpunkts).

Taču ir skaidrs, ka šādas pārbaudes, ko attiecībā uz uzņēmējā dalībvalstī esošiem pārstāvjiem attālināti veic izcelsmes dalībvalsts iestādes, nevar būt pilnībā efektīvas, ja netiek pienācīgi iesaistītas uzņēmējas dalībvalsts

iestādes. Šī ļoti nepieciešamā sadarbība ir skaidri paredzēta MPD 17. panta 5. un 6. punktā (pirmspaziņošanas posms) un 25. panta 2. punktā (pēcpaziņošanas posms).

Uzņēmējas dalībvalsts iestādēm ir ievērojamas preventīvās pilnvaras. Pirms pārstāvja reģistrēšanas uzņēmējā dalībvalstī uzņēmējas dalībvalsts iestādes var sniegt "atzinumu", kas var atturēt izcelsmes dalībvalsts iestādes no pārstāvja reģistrēšanas (17. panta 5. punkts). Tās var arī informēt izcelsmes dalībvalsts iestādes par to, ka, viņuprāt, pārstāvju iesaistīšana var palielināt nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizācijas risku (17. panta 6. punkts). Tas, piemēram, var notikt situācijās, kad uzņēmēja dalībvalsts uzskata, ka tādu vietējo mazumtirdzniecības pārstāvju izmantošana, kas paši nav paredzēto profesiju pārstāvji NILLND izpratnē, palielina nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizācijas risku, jo šādi mazumtirgotāji var nebūt apmācīti un aprīkoti tā, lai efektīvi pildītu pienākumus saskaņā ar NILLND (klientu uzticamības pārbaude, īpaša uzmanība, ziņošana finanšu ziņu vākšanas vienībām, uzskaitē, iekšējā kontrole, riska novērtējumi, darbinieku apmācības programmas u. c.).

Taču uzņēmējas dalībvalsts iestādes nedrīkst lieki ierobežot MI tiesību īstenošanu, piemēram, nesamērīgi kavējot savu pārbaudes un kontroles pienākumu izpildi, kad tās ir saņēmušas paziņojumu.

Izcelsmes dalībvalsts iestādes var atteikt pārstāvja(-u) reģistrēšanu. Taču no vispārējās sistēmas ekonomikas izriet, ka izcelsmes dalībvalsts iestādēm ļoti rūpīgi jāapsver nesaistošais atzinums, ko izteikušas uzņēmējas dalībvalsts iestādes, kam ir daudz labākas iespējas novērtēt un pārbaudīt to teritorijā atrodošos pārstāvju faktisko atbilstīgumu un piemērotību saistībā ar nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizācijas novēršanas apsvērumiem. Izcelsmes dalībvalsts iestādes teorētiski var neņemt vērā uzņēmējas dalībvalsts iestāžu atzinumu, taču tām vismaz jāspēj sniegt pārliecinošu pamatojumu, kāpēc tās neņem vērā atzinumu (pieeja "ievēro vai izskaidro").

Represīvās pilnvaras

Tiklīdz pārstāvis ir uzsācis savu darbību, izcelsmes dalībvalsts un uzņēmējas dalībvalsts iestādēm jāsadarbojas saskaņā ar MPD 24. pantu, 25. panta 2., 3. un 4. punktu un 17. panta 6. punktu, un arī šajā gadījumā izcelsmes dalībvalsts un uzņēmējas dalībvalsts iestādēm ir ievērojamas pilnvaras.

Izcelsmes dalībvalsts kompetentās iestādes var veikt vairākus piesardzīgus pasākumus, kas minēti MPD 21. pantā (pārbaudes uz vietas, informācijas pieprasījumi, MI licences atsaukšana). Saskaņā ar MPD 17. panta 6. punktu tās var atsaukt pārstāvja reģistrāciju, ja uzņēmējā dalībvalstī notiek vai ir notikusi nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizācija vai teroristu finansēšana.

MPD 17. panta 6. punktā paredzēta šāda kārtība:

"Ja minētās uzņēmējas dalībvalsts kompetentajām iestādēm ir pamatots iemesls aizdomām, ka saistībā ar paredzēto pārstāvja iesaistīšanu vai filiāles izveidošanu notiek vai ir notikusi, vai ir mēģināta nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšana vai terorisma finansēšana Direktīvas 2005/60/EK nozīmē, kā arī aizdomām, ka šāda pārstāvja iesaistīšana vai šādas filiāles izveidošana varētu palielināt nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas vai terorisma finansēšanas risku, tās attiecīgi informē uzņēmēja dalībvalsts kompetentās iestādes, kas var atteikties reģistrēt attiecīgo pārstāvi vai filiāli vai arī atsaukt pārstāvja vai filiāles reģistrāciju, ja tāda jau veikta."

MPD 17. panta 6. punktā paredzētajos gadījumos **uzņēmējas dalībvalsts iestādēm** ir iespēja — pat pēc darbības uzsākšanas un neierobežojot savu nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizācijas novēršanas tiesību aktu īstenošanu — izcelsmes dalībvalsts iestādēm paust nopietnas bažas par to, kā pārstāvis ievēro uzņēmējas dalībvalsts noteiktos pienākumus nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizācijas novēršanas jomā. Tiklīdz izcelsmes dalībvalsts iestādes ir saņēmušas brīdinājumu, tās var atsaukt pārstāvja reģistrāciju. Par šādu galīgo lēmumu atsaukt reģistrāciju formāli atbild arī izcelsmes dalībvalsts. Taču, tāpat kā sākotnējās reģistrācijas gadījumā, lai panāktu labu sadarbību starp uzraudzības iestādēm un maksimālu efektivitāti nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizācijas novēršanas jomā, izcelsmes dalībvalsts iestādēm būtu vēlams ļoti rūpīgi apsvērt uzņēmējas dalībvalsts iestāžu atzinumu šajā jautājumā, un, ja izcelsmes dalībvalsts nolemj neņemt vērā uzņēmējas dalībvalsts atzinumu, tai jāsniedz pienācīgs skaidrojums, kāpēc tā šādi rīkojas ("ievēro vai paskaidro").

d) Vai pārstāvjiem jāievēro NILLND prasības?

MPD 17. panta 1. punkta b) apakšpunkts paredz, ka izcelsmes dalībvalsts uzraudzības iestādēm cita starpā jānovērtē "iekšējās kontroles mehānisms, ko pārstāvji izmantos, **lai ievērotu noteikumus par to, lai nepieļautu nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu un terorisma finansēšanu** (izcēlums pievienots)."

Lai gan tas nav skaidri noteikts, NILLND teritoriālais raksturs nozīmē, ka pārstāvjiem, kas darbojas MI vārdā, jāievēro uzņēmējas dalībvalsts prasības nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas un teroristu finansēšanas novēršanas jomā. Taču pārstāvja pienākumi nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizācijas novēršanas jomā izriet nevis tieši no NILLND, bet gan no līguma, ko tas parakstījis ar MI, kas atbild par savu pārstāvju pārraudzību un līdz ar to arī par visiem potenciālajiem nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizācijas novēršanas prasību pārkāpumiem no pārstāvja puses. Tas uzsvērts arī NILLND 28. apsvērumā:

"Ja starp iestādēm vai personām, uz kurām attiecas šī direktīva, un ārējām fiziskām vai juridiskām personām, uz kurām šī direktīva neattiecas, pastāv aģenta vai apakšuzņēmēja līgumattiecības, tad šiem aģentiem vai apakšuzņēmējiem, kas saistīti ar iestādēm vai personām, uz kurām šī direktīva attiecas, pienākumus saistībā ar nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas vai teroristu finansēšanas apkarošanu var noteikt tikai līgums, nevis šī direktīva. Atbildībai par šīs direktīvas ievērošanu būtu jāgulstas uz iestādi un personu, uz kuru šī direktīva attiecas."

Ja pārstāvji paši ir struktūras (piemēram, bankas filiāle vai valūtas maiņas punkts), ko aptver NILLND, to pienākumu ievērot NILLND nosaka tieši direktīvas.

Dažādi MI uzņēmējdarbības modeļi

MI, kas sadarbojas ar mazumtirdzniecības pārstāvjiem, kas nav NILLND aptvertas struktūras, saskaras ar vairākām iespējām.

- Noslēdzot līgumu, paļauties, ka pārstāvji pildīs NILLND noteiktos pienākumus nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas un teroristu finansēšanas apkarošanas jomā (KUP, modrība, ziņošana u. c.) pašas maksājumu iestādes vārdā. Šis scenārijs paredz, ka MI ir atvēlējusi pietiekamus līdzekļus, lai nopietni apmācītu un aprīkotu pārstāvi, lai tas varētu veikt KUP un ziņot par aizdomīgiem darījumiem saskaņā ar uzņēmējas dalībvalsts tiesību aktiem, un ka ir ieviests atbilstošs iekšējās kontroles mehānisms MPD 17. panta 1. punkta b) apakšpunkta izpratnē.

- Uzskatīt, ka nav piemēroti, ka mazumtirdzniecības pārstāvji veic nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizācijas novēršanas pārbaudes un ziņo par aizdomīgiem darījumiem, tāpēc mazumtirdzniecības pārstāvjiem būtu tikai jāveic grāmatojumi un jāsniedz maksājumu pakalpojumi. Tādā gadījumā nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizācijas novēršanas prasību izpilde, tostarp ziņošana par aizdomīgiem darījumiem, jānodrošina pašai MI vai nu attālināti no izcelsmes dalībvalsts, vai izmantojot MI pārstāvi, kas atrodas dalībvalstī B un kam uzticēta ziņošanas pienākumu izpilde. Komisijas dienestiem šķiet, ka, ņemot vērā informāciju, kas saņemta no dažiem tirgus dalībniekiem naudas pārvedumu jomā, šī pēdējā iespēja ir tā, kurai dod priekšroku un kuru izmanto "galvenie" dalībnieki. Taču nevar izslēgt, ka daži citi naudas pārvedumu nozares tirgus dalībnieki jau ir izvēlējušies vai izvēlēšies paļauties uz to, ka paši mazumtirdzniecības pārstāvji izpildīs nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizācijas novēršanas prasības (KUP, ziņošana u. c.). Komisijas dienesti ir informēti arī par uzņēmējdarbības modeļiem, kur ievērošanas un ziņošanas pienākumus veic no dalībvalstī C izvietota "centra".

Novērtējot MI uzņēmējdarbības modeli un jo īpaši MI iekšējās kontroles mehānisma piemērošanu, izcelsmes dalībvalsts un uzņēmējas dalībvalsts iestādēm jānovērtē, vai tas, ka paši mazumtirdzniecības pārstāvji var pildīt nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizācijas novēršanas pienākumus, var radīt apdraudējumu, raugoties no nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizācijas novēršanas politikas perspektīvas.

Daudzām (bet ne visām) nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizācijas novēršanas uzraudzības iestādēm šķiet, ka, pat ja ir pienācīga apmācība un atbilstoši iekšējās kontroles mehānismi, tādi mazumtirdzniecības pārstāvji kā pārtikas veikali un degvielas uzpildes stacijas nebūs īsti piemēroti, lai varētu veikt klientu uzticamības efektīvu pārbaudi, konstatēt potenciāli aizdomīgas darbības vai sagatavot noderīgus ziņojumus par aizdomīgiem darījumiem (ZPAD). Runājot par konkrēto ziņošanas pienākumu, NILLND 22. panta 2. punktā drīzāk konstatējama piekrišana šim novērtējumam, jo noteikts, ka: "*.. persona vai personas, kuras ir nozīmētas saskaņā ar 34. pantā minēto procedūru, parasti nodod informāciju tālāk.*"

Ja izcelsmes dalībvalsts iestādes ir nonākušas pie šādiem secinājumiem, tās (ļoti rūpīgi apsverot uzņēmējas dalībvalsts iestāžu sniegto atzinumu) var *ex ante* atteikt (MPD 17. panta 4. punkts) vai pēc darbības uzsākšanas atsaukt pārstāvja reģistrāciju (MPD 17. panta 6. punkts).

e) Kurām FIU jānodod ziņojumi par aizdomīgiem darījumiem?

NILLND 22. panta 2. punktā paredzēts, ka:

"informāciju, kas minēta 1. punktā, nodod tālāk *FIU* tajā dalībvalstī, kuras teritorijā atrodas tā iestāde vai persona, kas nodod informāciju ..".

No NILLND vispārējās ekonomikas viedokļa raugoties, šķiet vēlami, lai ziņojumi par aizdomīgiem darījumiem tiktu iesniegti dalībvalsts B finanšu ziņu vākšanas vienībā. Patiešām, no paziņotās informācijas vislielāko labumu gūtu dalībvalsts B finanšu ziņu vākšanas vienības, kas, būdamas tās valsts finanšu ziņu vākšanas vienības, kurā radušās aizdomas, vislabāk var novērtēt, ko darīt ar šo ziņojumu, un attiecīgi veikt piemērotas turpmākās darbības.

Komisijas dienesti ir saņēmuši dažādas NILLND 22. panta 2. punkta interpretācijas. Daži uzskata, ka ziņojumi nododami dalībvalsts A finanšu ziņu vākšanas vienībām, ņemot vērā, ka tā ir valsts, kur MI "atrodas". Taču, ņemot vērā iepriekš aprakstītās *Gambelli* lietas judikatūru, var iebilst, ka ar pārstāvju starpniecību MI veic uzņēmējdarbību ("atrodas") dalībvalstī B 22. panta 2. punkta izpratnē. Tāpēc var iebilst, ka pašai MI (vai dažos gadījumos tās pārstāvjiem) jāziņo par aizdomīgiem darījumiem dalībvalsts B finanšu ziņu vākšanas vienībai. MI (kas atrodas dalībvalstī A) ziņojumi dalībvalsts B finanšu ziņu vākšanas vienībai noteikti rada jautājumus par ZPAD valodu, formātu un saturu, kas dažādās valstīs ir atšķirīgi.

Lai nodrošinātu visiem vienādus nosacījumus, lai panāktu maksimālu tiesisko noteiktību un vislielākos ieguvumus no saimnieciskās darbības, Eiropas Komisijas dienesti šobrīd novērtē, vai:

- apsvērt turpmākus direktīvas juridiskos precizējumus, paredzot skaidru prasību, ka ziņojumi iesniedzami uzņēmējas dalībvalsts finanšu ziņu vākšanas vienībai, un
- paļauties uz finanšu ziņu vākšanas vienību turpmāko darbu, lai atvieglotu ziņojumu par aizdomīgiem darījumiem raitu pārrobežu nosūtīšanu un izmantošanu. Šajā darbā īpaši jāņem vērā Padomes 2000. gada 17. oktobra lēmums par sadarbības vienošanos starp dalībvalstu finanšu ziņu vākšanas vienībām saistībā ar informācijas apmaiņu. Jāņem vērā arī darbs, ko ZPAD jomā veic *EGMONT Group of Financial Intelligence Units*.⁴

f) Vai uzņēmēja dalībvalsts var pieprasīt noteiktu uzņēmējdarbības formu?

Eiropas Komisijas dienesti apzinās: lai vienkāršotu un precizētu ievērošanas, uzraudzības un ziņošanas jautājumus, dažu dalībvalstu iestādes vēlas

---

⁴ <http://www.egmontgroup.org/>

paredzēt MI noteiktas uzņēmējdarbības formas vai pastāvīgu struktūru izveidošanu to teritorijā. Īpaši šādas dalībvalstis mēdz pieprasīt, lai MI to teritorijā izveido pilntiesīgas filiāles vai vismaz izveido centrālo kontaktpunktu, lai *inter alia* racionalizētu ar nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizācijas novēršanu saistītas informācijas vākšanu un nodošanu, lai tādējādi atvieglotu uzņēmējas dalībvalsts iestāžu uzraudzības uzdevumus.

Šāda prasība pārbaudāma, ņemot vērā to, ka NILLND ir minimālās saskaņošanas direktīva un ka MPD 25. panta 5. punkts paredz, ka MPD 25. panta 1.–4. punkts "neskar Direktīvā 2005/60/EK un Regulā (EK) Nr. 1781/2006, jo īpaši Direktīvas 2005/60/EK 37. panta 1. punktā un Regulas (EK) Nr. 1781/2006 15. panta 3. punktā paredzēto kompetento iestāžu pienākumu uzraudzīt vai pārbaudīt atbilstību šajos tiesību aktos noteiktajām prasībām."

Ja MI pati pēc savas iniciatīvas neizveido šādu pastāvīgu struktūru, rūpīgi jāizvērtē tirgū jau novērojamais scenārijs, kas *in fine* atvieglo MI darbību, t. i., potenciāla prasība no izcelsmes dalībvalsts vai uzņēmējas dalībvalsts iestāžu puses par šādas struktūras izveidošanu, ņemot vērā gan MPD, gan NILLND mērķus un noteikumus, gan Līguma noteikumus tiesību veikt uzņēmējdarbību un pakalpojumu sniegšanas brīvības kontekstā.

Šis novērtējums var atšķirties atkarībā no MI uzņēmējdarbības modeļa un potenciālajām prasībām, ko noteikušas uzraudzības iestādes:

- Ja MI vēlas veikt "tīru" pārrobežu darbību, t. i., bez nekādas uzņēmējdarbības formas (kas šķiet neticami tiktāl, ciktāl tas attiecas uz naudas pārvedumu darbību, jo naudas nosūtīšanai vai saņemšanai šķietami nepieciešama atrašanās pārvedumu veicējā/ pārvedumu saņēmējā valstī), pats fakts, ka tiek pieprasīta kāda uzņēmējdarbības forma, ierobežotu pakalpojumu sniegšanas brīvību, ko garantē Līguma 56. pants, un būtu jāsniedz pienācīgs pamatojums, ka tas ir pilnīgi nepieciešams, lai sasniegtu sabiedrības interešu mērķi. Savā 1992. gada 20. maija spriedumā lietā C-106/91, *Ramrath*,⁵ Tiesa atzina, ka uzņēmējas dalībvalsts prasības, kas saistītas ar infrastruktūras esamību dalībvalsts teritorijā un pakalpojumu sniedzēja faktisko atrašanos šajā valstī, izskatās pamatotas, lai aizsargātu sabiedrības intereses saistībā ar revidentu godprātību un neatkarību. Šajā saistībā var atzīmēt, ka *a fortiori* cīņu pret nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizāciju un teroristu finansēšanu var uzskatīt par pietiekamu sabiedrības interešu mērķi.

---

⁵ Eiropas Tiesas ziņojumi 1992, I-03351. lpp.

- Ja tiek noteikti ierobežojumi attiecībā uz sekundārās uzņēmējdarbības formu, piemēram, prasība izveidot pilntiesīgu filiāli tā vietā (vai papildus tam), lai izmantotu tikai vietējos pārstāvjus, šāda prasība būtu Līguma 49. panta 1. punkta ierobežojums, kas saskaņā ar Tiesas judikatūru būtu rūpīgi jāpamato.⁶
- Runājot par uzņēmējas dalībvalsts (vai izcelsmes dalībvalsts) iespējamu prasību izveidot "superpārstāvi"/ pārstāvju centrālo kontaktpunktu vai izmantot "atbilstības uzraudzības amatpersonu" to teritorijā, ir rūpīgi jāpārbauda tās samērīgums. Raugoties no nepieciešamības viedokļa, šķiet acīm redzami, ka šādas struktūras varētu būt noderīgas saistībā ar nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizācijas novēršanas atbilstības un uzraudzības prasībām, un labumu no tā gūtu gan izcelsmes dalībvalsts, gan uzņēmējas dalībvalsts iestādes. Īpaši, ja MI ir daudz mazumtirdzniecības pārstāvju uzņēmējā dalībvalstī, tad tas, ka viens no šiem pārstāvjiem vai MI pārstāvis darbojas kā starpnieks starp izcelsmes dalībvalsts un uzņēmējas dalībvalsts iestādēm, var uzlabot visas sistēmas efektivitāti. Tas var palīdzēt arī pašai MI ievērot NILLND prasības. Pēc analogijas var saskatīt precedentu Direktīvas 2008/118/EK par akcīzes nodokļa piemērošanas vispārēju režīmu⁷ 38. un 39. pantā un Direktīvas 2006/112/EK par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu⁸ 204. pantā, kas zināmos apstākļos akceptē "nodokļu pārstāvja" atrašanos uzņēmējā dalībvalstī.

Tāpēc Eiropas Komisijas dienesti *a priori* neiebildīs pret šādu prasību, ņemot vērā nosacījumu ievērot samērīgumu. Citiem vārdiem sakot, izmaksas par šādas centralizētas struktūras izmantošanu papildus esošajiem pārstāvjiem nedrīkst pārsniegt plānoto labumu.

g) MI atbildība

Atbilstīgi MPD 18. pantam maksājumu iestādes ir pilnībā atbildīgas par jebkādam darbībām, ko cita starpā veic "pārstāvji, filiāles vai ārpakalpojumu struktūras".

---

⁶ Tiesa, C-270/83, Komisija pret Franciju. Sk. arī lietu C-106-/91, *Ramrath*.

⁷ OV L 9/12, 14.1.2009., 1. lpp.

⁸ OV L 347/1, 11.12.2006., 1. lpp.

2) Dalībvalsts A maksājumu iestādei ir filiāle dalībvalstī B

a) Kuras dalībvalsts kompetentā iestāde uzrauga filiāli?

Atbildības sadalījums

NILLND 37. panta 1. punktā pieprasīts, lai kompetentās iestādes "efektīvi pārraudzītu un veiktu nepieciešamos pasākumus, lai nodrošinātu, ka šīs direktīvas prasības ievēro visas iestādes un personas, uz kurām attiecas šī direktīva".

NILLND 37. panta 2. punkts paredz:

"Dalībvalstis nodrošina, lai kompetentajām iestādēm būtu atbilstīgas pilnvaras, tostarp tiesības pieprasīt visa veida informāciju, kas saistīta ar atbilstības uzraudzību un darbības pārbaudi, kā arī šo pienākumu veikšanai atbilstīgi resursi."

NILLND teritoriālais raksturs paredz uzņēmējai dalībvalstij nozīmīgu lomu uzraudzības jomā; ar uzņēmēju dalībvalsti saprot dalībvalsti, kurā izveidota filiāle. Taču formāli nav ekskluzīvi paredzēts, ka atbildība par NILLND pienākumu izpildes uzraudzību attiecībā uz maksājumu iestādes filiāles atbilstību gulstas uz izcelsmes dalībvalsts vai uzņēmējas dalībvalsts iestādēm.

Tā rezultātā, kā jau paskaidrots Eiropas Komisijas dienestu darba dokumentā par NILLND prasību ievērošanu no pārrobežu banku puses grupas līmenī:⁹

".. visās dalībvalstīs meitasuzņēmumiem vai filiālēm, ko šajā dalībvalstī izveidojušas citu dalībvalstu (kā arī trešo valstu) kredītiestādes un finanšu iestādes, jāpakļaujas vietējai uzraudzībai nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizācijas novēršanas jomā, tāpat kā to dara vietējās kredītiestādes un finanšu iestādes. Tajā pašā laikā, neraugoties uz to, ka NILLND nav paredzēts skaidrs ietvars, lai uzraudzītu, kā grupas ievēro nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizācijas novēršanas prasības, gandrīz visās dalībvalstīs (ja ne visās) mātes iestādes uzraudzības iestādes veiktā uzraudzība aptver citās ES dalībvalstīs izvietotas filiāles un meitasuzņēmumus. Dažās dalībvalstīs, piemēram, Francijā vai Vācijā, tā ir skaidri noteikta juridiska prasība, bet citās dalībvalstīs, piemēram, Īrijā, tā izriet no uzraudzības vadlīnijām. Citās dalībvalstīs, piemēram, Beļģijā, Grieķijā, Nīderlandē vai Lielbritānijā,

---

⁹ SEC(2009)939 galīgā redakcija, 30.6.2009.

uzraudzības iestādes uzmanības centrā atrodas galvenais birojs un tā augstākā vadība, kuras atbildība ir nodrošināt, ka to ārvalstu filiāles un meitasuzņēmumi ievēro grupas standartu nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizācijas novēršanas jomā. Acīm redzams rezultāts ir tas, ka dažādās valstīs vienas grupas darbībā var iejaukties vairāku valstu uzraudzības iestādes, tādējādi radot iespējamu dublēšanos (un varbūtējas atkāpes)."

Eiropas Komisijas dienesti uzskata, ka gan izcelsmes dalībvalsts, gan uzņēmējas dalībvalsts uzraudzības iestādēm jāuzrauga un jānodrošina, lai filiāle ievēro NILLND prasības. Tā kā filiāle, no juridiskā viedokļa raugoties, ir maksājumu iestāde, kam pilnībā jāievēro NILLND noteiktie pienākumi (īpaši klientu uzticamības pārbaudes un ziņošanas pienākums), ir skaidrs, ka tās dalībvalsts NILLND uzraudzības iestādēm, kurā atrodas filiāle, jānodrošina, lai filiāle ievēro vietējos noteikumus par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizācijas novēršanu. Bet izcelsmes dalībvalstij, t. i., valstij, kurā ir licencēta šī MI, arī ir svarīga loma, ne tikai piesardzības jomā, bet arī sadarbojoties ar uzņēmējas dalībvalsts uzraudzības iestādēm, lai uzraudzītu, kā filiāle ievēro NILLND prasības, piemēram, veicot pārbaudes uz vietas (sk. MPD 25. panta 2. punktu)

Sadarbība

Šī kopīgā iesaiste neierobežo piesardzīgo sadarbību starp uzņēmējas dalībvalsts uzraudzības iestādēm (iespējams, gan uzraudzības iestāde, gan NILLND uzraudzības iestāde) un izcelsmes dalībvalsts uzraudzības iestādēm, kas varētu novest pat pie pārstāvju vai filiāļu reģistrācijas atteikšanas/ atsaukšanas vai maksājumu iestāžu licenču atteikšanas/ atsaukšanas. Taču šādus oficiālus lēmumus var pieņemt tikai izcelsmes dalībvalsts, pat ja neparastā darbība tiek veikta uzņēmējā dalībvalstī. Taču, runājot par pārstāvjiem, lai panāktu labu sadarbību starp uzraudzības iestādēm, šķiet ļoti vēlami, lai izcelsmes dalībvalsts iestādes ļoti rūpīgi apsvērtu uzņēmējas dalībvalsts iestāžu atzinumu šajā jautājumā, un, ja izcelsmes dalībvalsts nolemj neņemt vērā uzņēmējas dalībvalsts atzinumu, tai jāsniedz pienācīgs skaidrojums, kāpēc tā šādi rīkojas ("ievēro vai paskaidro").

Jāpiebilst, ka "uzraudzības iestādes" NILLND un MPD izpratnē var nebūt viens un tas pats. Taču MPD 24. panta 2. punkta c) apakšpunkts atvieglo to sadarbību, liekot dalībvalstīm atļaut informācijas apmaiņu starp dažādu kategoriju uzraudzības iestādēm, īpaši starp MPD un NILLND uzraudzības iestādēm.

b) Kuras dalībvalsts finanšu ziņu vākšanas vienībai (FIU) filiālei jāziņo par aizdomīgiem darījumiem?

NILLND 22. panta 1. punktā noteikts, ka "dalībvalstis pieprasa, lai iestādes .., uz kurām attiecas šī direktīva, .." iesniedz ziņojumus par aizdomīgiem darījumiem *FIU*. Šā panta 2. punktā paredzēts, ka informāciju "nodod tālāk *FIU* tajā dalībvalstī, kuras teritorijā atrodas tā iestāde vai persona, kas nodod informāciju."

Kā minēts iepriekš, NILLND 3. panta 2. punkta f) apakšpunkts "finanšu iestāžu" definīcijā ietver "finanšu iestāžu filiāles". Tādējādi filiāle pati ir iestāde, kam jāievēro NILLND ziņošanas pienākumi. Ņemot vērā to, ka NILLND nolūkā filiāle uzskatāma par atsevišķu struktūru, kam jāievēro ziņošanas pienākums, Eiropas Komisijas dienesti uzskata, ka filiālei ziņojumi jāiesniedz tās valsts *FIU*, kurā tā atrodas, t. i., dalībvalsts B finanšu ziņu vākšanas vienībai. Dalībvalsts B finanšu ziņu vākšanas vienība pēc tam var informēt dalībvalsts A finanšu ziņu vākšanas vienību, ja tas ir nozīmīgi izmeklēšanas nolūkā, atbilstīgi pastāvošajiem noteikumiem, kas reglamentē *FIU* sadarbību.¹⁰

---

¹⁰ Īpaši sk. Padomes 2000. gada 17. oktobra Lēmumu 2000/642.